

peto, miratur tot nobis opus esse libris. *Anton.*
Nihil mirum, præsertim quum sit pauper: sed in-
terim esto animo bono, nec te afflices, quæso.
Dabo operam, ut te juvet pater meus: Libenter
enim largitur pauperibus, præsertim iis, quos
novit bonarum literarum studiosos esse. Bern.
O me felicem! tuâ operâ si me Deus adjuverit. A.
Juvabit, spero. Sed tu interim precare illum di-
ligenter, ut mei patris animum erga te affectum
reddat. Bern. Rectè mones. Nam (ut sæpè au-
divi è sacris concionibus) solus est Deus, qui ho-
minum corda gubernat ac dirigit. Anton. Ita re-
habet. Bern. Vale, mi Antoni, qui mihi animum
reddidisti. Anton. Tu quoque Bernarde vale.
Sed dic mihi, quæso, quantum nummorum tibi
opus est? Bern. Si duos haberem decusses, abun-
de mihi esset in præsentia. Anton. Tace: cras (ut
spero) divinum auxilium senties.

COLLOQ. XXII.

Frigoris depulsio ad ignem seu hypocau-
sti, seu culine.

PHILIPPUS. WERNERUS.

ito gemitum suum in Ioh. libro
Quo nunc is? *Wern.* In hypocaustum. *Phil.*
Quid eò. Wern. Hoccine rogandum est;
 Non frigus sentis? *Phil.* Qvotusqvisque nunc
 non sentiat, quum adeò sit acerbum? Sed ego
 malim me in culinā calefacere. *Wern.* Atqvi
 Præceptor yetuit. *Phil.* Non ignoror. Sed ro-

gabo
parvulus.